

Prelaadi kiri (juuni 2014)

Selle kuu kirjas räägib piiskop Echevarria lootuse voorusest. Ta kutsub meid palvetama Don Alvaro sõnadega: "Issand, ära minu peale looda; aga mina tahan loota sinule."

16.06.2014

Minu armsaimad lapsed: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Lähenevad Nelipühad, mida me järgmisel pühapäeval pühitseme. Kohe pärast seda algab jälle tavaline

liturgiline ajajärk. Kirik kutsub meid jälle oma igapäevakohustuste eest hoolt kandma ja oma pühadusele pürgimist jätkama. Kasutagem selleks möödunud nädalatest saadud impulssi: vaadeldes Kristuse triumfi patu ja surma üle, tema Ülestõusmist ja aurikast Taevasseminekut, Püha Vaimu tulekut, mis kõik annavad meile uued perspektiivid, et võiksime oma pilgud kindlalt taevasse, oma maise rännaku tõelise eesmärgi poole suunata. Sajanditepikkusele kirikutraditsioonile toetudes, oli püha Josemarial kombeks Nelipühadele järgneval pühapäeval aset leidva Pühima Kolmainsuse pühaks valmistudes palvetada *Trisagium angelicum* palvet: *tibi laus, tibi glória, tibi gratiárum áctio in scécula sempitérna, o beáta Trínitas!* [1] Ülistus, au ja kiitus olgu Sulle igavesti, oo Pühim Kolmainsus!

Soov, ükskord Jumalat kogu täiuses nautida ja igapäevaelu

üleloomulikule tasandile ülendada, on hingede eesmärk, kes pühaduse kutsumust tõsiselt võtavad. Ma olen selle tunnistajaks, kuidas armas Don Alvaro alati Kristusega tihedalt koos olla tahtis, mis on nagu eelaimdus Jumala igavesest armastusest taevas. Nii nagu püha Josemaria oma viimastel eluaastatel sageli neid Psalmi sõnu kordas: *vultum tuum, Dómine, requíram*[2]; Issand, ma otsin sinu palet. Ta kasutas neid sõnu selleks, et töös ja igapäevaste tegevuste keskel alati Jumala ligiolek valitseks.

Lootus on suur abi, mis aitab oma mõtted lakkamatult Jumala poole suunata. Don Alvaro vaatles alati armastusega tabernaaklit või Maarja pilte. Ta oli väga tänulik Kristuse reaalse kohaloleku pärast Euhharistias ja Maarja emalikule eestkostele. Usu kaudu õnnestus tal juba siinpool Jumalat vaadelda ja temas rõõmutseta, mitte nagu

maapeal, kus me teda vaid
peegelduse või varjuna näeme, vaid
otse palgest palgesse [3]. Seepärast
laskus ta tabernaakelist möödudes
alati rahulikult ja aeglaselt põlvili,
kuigi tal olid lülisamba kahjustused,
mis jalgadeni mõjusid ja mis talle
aegajalt tugevat valu tegid. Ta oli
täiesti veendunud, et ta ohverdab
need vaevad Jumalale ja võib nii teda
erilisel viisil austada ja temale loota.

Meid vaevab iga päev meie piiratus,
isegi siis, kui me siiralt püüame
Kristuse samme lähedalt jälgida.
Sealjuures peaksid nii tervis kui
haigus, igapäevased probleemid,
mured – ilma et nad meilt rahu
rööviksid – armastatud inimeste ja
kiriku vajaduste jaoks lootuse
aktideks ainekse andma. Püha
Josemaria tõusis igal hommikul,
lausudes otsustavalt *Serviam!* –
Issand, ma tahan sind teenida! –
kavatsust uuendada, mitte järgi
anda, mitte laisaks ega lodevaks

muutuda, veel suurema lootuse ja optimismiga tööle asuda. Me oleme selles veendunud, et siiras armastuse väljendus korvab lüüasaamise lahingus”[4].

Jeesuse jüngri elu ei seisne pidevas negatsioonis, ega ka mitte selles, et iga südames sisalduv õnne soov maha suruda. Veelgi enam, nagu kirjutas Benediktus XVI. ”me vajame (...) lootusi, mis meid päevast päeva teel hoiavad”[5]. Nii kirjutas ta Entsüklikas, milles ta andis mõista, et inimesel on väiksemaid või suuremaid ootusi ja lootusi, iga päev – erinevatel eluperioodidel erinevaid”[6], mis aitavad tal sihte rajada ja mööda maist teekonda kulgeda. Mõnikord muutuvad maised probleemid valitsevaks, ega jäta ruumi teistele ootustele. See juhtub eriti noorte inimestega, kes alles hakkavad oma kutseteed rajama. Nad võivad teatud olukordades isegi petliku

pimestamise ohvriks langeda. Kui aga need eesmärgid saavutamata jäävad, või asjad ei laabu soovikohaselt, siis – ütleb Benediktus XVI. ” saavad nad aru, et see pole ainus asi. Tundub, et inimene vajab kaugeleulatuvat lootust, et teda võib rahuldada vaid midagi lõputut, mis on alati midagi enamat, kui ta saavutada võib.(...) See suur lootus saab olla vaid Jumal, mis kõiksust hõlmab ja kes võib kinkida meile seda, milleks me ise pole võimelised”[7]

Neil kuudel kuni 27. Septembrini – Don Alvaro õndsakskuulutamiseni – tahaksin suunata mõtted oma eelkäijale, kes oli Jumalale nii truu. Samasuguse truudusega järgis ta püha Josemaria sõnumit ja püüdis innukalt igavest õndsust saavutada. Ta oli rahulik ja optimistlik inimene, sest ta armastas lootuse voorust, mida ta Jumalalt iga päev palus. Sõnadega, mida ka mina sageli meie

Asutaja suust kuulsin, palvetas Don Alvaro sageli väga tabavat lühipalvet, et tugevdada seda iseloomujoont, eriti siis, kui isiklikud nõrkused ja piiratud tunda andsid. Ta ütles: *Issand, ära looda minu peale; aga mina tahan sinu peale loota.* Ta soovitas ka oma kuulajatele seda lühipalvet, eelkõige, kui keegi tundis oma võimetust, puuduste ja vigade tõttu armule vastata. Ta julgustas kõiki, igas olukorras Jumalale toetuma ja samaaegselt kõiki tema kasutuses olevaid vahendeid ära kasutama.

Teadmises, et Jumal on alati meie vajadustes teadlik, peaksime me neid Opus Dei Asutaja soovitusi kaalutlema: Peab ennast liigutama, mu lapsed tuleb midagi teha! Julgelt, energiliselt, elurõõmuga, sest armastus peletab hirmu (1 Jh 4, 18), uljalt ja kartmata (...). Te peaksite sealjuures vältima hulljulget hoiakut, mis peab kõike liiga lihtsaks, sest ta

tunneb, et tal on ülemäärast energiat ning samuti arglikkust, mis kõiges vaid ületamatuid raskusi näeb, sest ta arvab, et tal pole jõudu.

Kuid ärgem unustagem, et kui me tahame, siis meil õnnestub: *Deus non dénegat grátiam*; Jumal ei keela oma armu sellele, kes teeb, mida ta suudab.”[8]

Ma mäletan üht seika 60.ndatest aastatest, mis näitab, kuidas Don Alvaro igat hetke ära kasutas, et oma lootust tugevdada. Ta palus meie Isa, et ta mõned sõnad ühele väikesele fotole kirjutaks. Pisut mõelnud, kirjutas ta järgmise Psalmivärsi: *hómines et iuménta salvábis, Dómine*[9] Issand, sa päästad inimesi ja loomi. Võibolla meenus talle see Pühakirja lause seetõttu, et ta seda sagedasti vaatles, sest ta nägi ennast Jumala ees väikese eeslina. Ei ole ka võimatu, et ta ise Don Alvaro peale mõtles, sest ta tuletas meelde

armastust ja tugevust, millega see poeg aitas tal rõõmuga jumalikku Opus Dei koormat kanda. Kui ta hakkas juba kuupäeva kirjutama, luges Don Alvaro läbi kirjutatud teksti ja kommenteeris humoorikalt: *see avab uksekese (hisp.portillo) lootusele*. Püha Josemariale meeldis see sõnade mäng Don Alvaro enda perekonnanimega ja ta lisas kiiresti fotole ka selle kommentaari.

Ühes mõtiskluses Opus Dei usklিকে, pöördus meie Isa tabernaakli poole järgmiste sõnadega: "Jeesus, sa oled mu Jumal, minu vend, minu armastus, kõik mis mul on. Kuidas saaksin olla usaldamata Sind? Miks ei anna ma lootusele tiibu? Jah, mu lapsed, meil on head põhjused, mis lubavad meil kogu oma lootuse Jumala, meie Isa ettehooldusele usaldada. See puudutab ka materiaalseid asju. Kindlustunne, et see tõesti nii on, viib meid sügava alandlikkuseni, mis peaks siiski

olema täis usaldust ja tänutunnet.
”[10]

Tegelikult on Jumal andnud meile palju tõendeid oma ettehooldusest, mis meie lootust tugevdavad.

Mõelgem kasvõi sellele, et ta saatis oma armsa Poja siia maailma, et meid pattudest vabaks osta ja meid oma lasteks teha; mõelgem Püha Vaimu püsivale kohalolekule, mis kirikus igavesti tegutseb;

tervendavatele vahenditele –

Sakramentidele, eriti Armulaua ja Pihisakrament - , mille ta on meile kasutada andnud; oma hoidvale

Emale, kes on ka meie Ema; nii

paljude inimeste eeskujule, kes oma rõõmsa ja ohvrimeelse vastusega Jumala kutsele, innustavad meid

Taeva poole vaatama. Paljude

paavstide ja kirikuisade sõnade järgi on nendeks eelkõige pühad ja

õndsad, keda me altaritel austame,

kes meid julgustavad. See on kindel

märk sellest, et tõepoolest igaüks võib pühaks saada.

Selles kuus tähistame me püha Josemaria päeva, kes mitte ainult ei näidanud meile teed, kuidas igapäevaste tegevuste kaudu taevasse jõuda, vaid ta õpetas konkreetselt, kuidas seda teed käia. Me oleme juba harjunud kogu maailmas 26. juuni paiku pühitsetavate Missade üleloomuliku mõjuga, kus paljud mehed ja naised ühel või teisel viisil pöörduvad. Valmistugem ka meie selleks, et seda armude voogu isiklikult vastu võtta ja neid aidata, kes saavad sellest nii pühast preestrist indu, kogu oma elu ühe teena Jumala poole suunata.

Mõnikord võib tunduda, nagu oleksid inimesed – mehed ja naised – sellele kutsele vastuvõtmatud. Ärgem väsigem nende eest palvetamast, armastuse ja kannatlikkusega nende sõprust otsimast. Vaadake, mida

kirjutas paavst Frantsiskus oma Apostellikus kirjutises *Evangelii gáudium* ja mis meid kõiki omal viisil igapäevaselt puudutab: ” Me oleme kutsutud, nagu suured savinõud, et teistele juua anda. Mõnikord muutub savinõu-kohalolek raskeks ristiks, kuid just ristil mõõgaga läbitorgatuna andis Issand meile eluvee allika. Ärgem kaotagem lootust!”[11] Samamoodi on vajalik, ” Jumala pühadust selles maailmas kuulutada ja seda meie maailma sisestada, kus sageli unustatakse, et on vaja julgustavaid vastuseid saada, lootust anda, mis teel käies uut jõudu annaks. Kirik peaks olema selline halastav paik, kus kõik ennast teretulnuna ja armastatuna tunneksid, kus nad andeksandmist kogevad ja julgust saavad, et elada hästi, Evangeeliumiga kooskõlas”[12].

Lootus ei lasknud Don Alvarol raskustes alla anda. Alates 1935.

aastast, mil ta end Opus Dei liikmeks võtta palus, viis ta teoks täie optimismiga pidevat apostolaati, kaljukindla veendumusega, et Jumal oli alati temaga; ja see hoiak saatis teda kogu elu. Mitte keegi, kes mingil põhjusel temaga tegemises oli, ei lahkunud temast ilma, et oleks mõne perekonnaelu, tööd või vaimulikku elu puudutava nõuande "kaasa võtnud". Alvaro ei teinud inimeste vahel vahet, sest ta nägi kõigis hingi, keda Jumal tema kõrvale asetab, olgu see siis uksehoidja, Püha Tooli dikasteeriumi majahoidja, stjuardess või pagasikandja lennukis, millega ta reisis. Samamoodi käitus ta ka kiriku või riigi esindajatega, isegi kui nad temast palju vanemad olid või tähtsat ühiskondlikku positsiooni omasid. Iialgi ei olnud tal kartust inimeste ees. Igat kohtumist, kas juhuslikku või planeeritud elas ta läbi teadmises, et Jumal on tema kõrval, sest püha Josemaria andis talle selleks eeskuju.

José María Hernández Garnica soovis 1972. aastal, enne oma surma Memorandumi kirjutada, milles ta imetlusega kirjeldas seda "kartmatust", mida Alvaro enne preestrikspühitsemist näitas, kardinalide, piiskoppide, ministrite ja valitsustegelastega suheldes. Nagu mõned biograafid Don Alvaro kohta jutustavad, küsis kord José Maria temalt ise, kas ta ei tunne ennast selliste ettekannete puhul pisut ebamugavalt ja ebakindlalt. Ta sai järgmise vastuse, mis näitab veenvalt tema usku Jumalasse ja usaldust meie Isa eeskujule: Mulle meenub imeline kalastamine ja see mida Peetrus tookord ütles: *in nómine tuo, laxábo rete*. Ma mõtlen selle peale, mida Isa ütles ja tean, et Jumal kuuleb mind, kui ma temale kuuletun."[13]

Pöördugem usaldusega tema poole sel ajal, kui tema õndsakskuulutamine läheneb, ja

palugem, et ta ärataks meis nende päevade jooksul optimismi ja lootust apostellikus töös. 25. juuni on selleks hea päev, sest siis möödub seitsekümmend aastat sellest, kui ta koos José Maria Hernandez Garnica ja José Luis Múzquis´ iga, kelle õndsakskuulutamise protsess samuti alanud on, Madridis preestriks pühitseti.

14. juunil saan ma, kui Jumal tahab, järjekordset sünnipäeva pidada; Palvetage minu eest, et oskaksin truult püha Josemaria ja prelaat Alvaro, selle püha Opus Dei karjase eeskuju järgida. Palvetagem iga päev palju ka Paavsti eest ja tema Püha Maa pastoraalreisi viljade eest, et Jumal kuuleks tema palveid rahu ja ja kristlaste ühtsuse eest. Pidage silmas ka Opus Dei laienemist. Paar päeva tagasi olin ma Singapuris, Taivanis ja Koreas, et julgustada sealseid õdesid ja vendi, nende imelises ülesandes, Opus Dei

vaimsusest läbi imbunud Kristuse õpetust Aasia kontinendil levitada. See töö, mida nad teevad, kutsub meid iga päev neid intensiivses pühakute osaduses saatma. Kui paljud miljonid inimesed ootavad seal Evangeeliumi sõnumit!

Ma ütle midagi rohkem 26. juuni aastapäeva kohta, kuigi tunnen kohustust, siiski ühe mõttekese lisada: Kui tahame Jumalat teenida, siis peaksime olema tihedalt püha Josemariaga ühenduses; armastagem teda üha enam ja enam. Ärgu möödugu ühtegi päeva, mil me ei jutustaks talle ”oma väikesi muresid”, sest teda huvitab meie elu väga.

Rooma, 1.juuni, 2014

[1] Trisagium angelicum

[2] Ps 27, 8

[3] 1 Kor 13, 12

[4] Püha Josemaria, Jumala sõbrad,
Nr. 217

[5] Benediktus XVI., Ents. Spe salvi,
30.11.2007, Nr. 31

[6] Sama, Nr. 30

[7] Sama, Nr. 30 ja 31

[8] Püha Josemaria, Kiri 6.5.1945, Nr.
44

[9] Ps 36, 7

[10] Püha Josemaria, Vaatluse
märkmed, 10.4.1937, „Sisemine
kasvamine“, Lk. 40

[11] Paavst Frantsiskus, Apost.
Kirjutis *Evangelii gaudium*,
24.11.2013, Nr. 86

[12] Sama, Nr. 114

[13] Vgl. Salvador Bernal, *Recuerdo de Alvaro del Portillo*, Madrid 1996,

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-juuni-2014/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-juuni-2014/) (09.08.2025)